

Slovo o Judsku a Jeruzalému, jež ve vidění přijal Izajáš, syn Amósův. I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. Nuže, dome Jákobův, chod' me v Hospodinově světle!

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista!

Vážení televizní diváci, milé sestry, milí bratři, vstupujeme do dalšího adventu našich životů. Advent – slovo, které se několik týdnů před Vánocemi vynoří a je ho všude plno, aby pak vzápětí zcela zmizelo a zase si na něj dlouho téměř nikdo nevzpomněl. Jaký bude ten letošní? Vypadá to, že nouzový stav asi nebude, covidové onemocnění nás přestalo děsit a opatření s ním spojené omezovat náš životní styl.

Jako jednotlivci i jako společenství směřujeme dál, do budoucnosti a s nadějí zapalujeme první adventní svíci. Možná si někdo řekne, že jedna svíce moc světla nevydává. Ti, kdo si zkusili jít do sklepa, vědí, jaký je rozdíl nemít vůbec žádné světlo a mít třeba byť jen slaboučké záření z mobilu. Zatím je jen jedna ze čtyř, ale věříme, že tak jako předtím zapálíme další, že světla bude přibývat.

Kdysi jsme na školním výletě byli na prohlídce příhraniční pevnosti, vybudované za první republiky. Vešli jsme do katakomb pevnosti vcelku dobře naladěni, což nás po chvíli přešlo- elektrické osvětlení přestalo fungovat. Zdá se, že s tím nepočítal ani průvodce, který se dotazoval, zda má někdo zápalky či zapalovač. V tomto věku si ovšem zápalky nosili jen ti, kteří je potřebovali k zapálení cigarety, a ti se sami odmítli udat. Ocitli jsme se zcela nečekaně v naprosté tmě, tmě tmoucí, byla tma jako v pytli. Věděli jsme, že kolem jsou spolužáci, ale neviděli jsme se. Počáteční škodolibá radost z nečekané události se pomalu měnila v obavy. Nakonec se přece jen odvážlivec našel, škrtl sirkami a v tu stejnou chvíli se výpadek podařilo odstranit, světla svítila a my byli zachráněni, vyvedeni ze spárů temnoty.

Biblické čtení Starého zákona hovoří o Boží věrnosti. A lid? Nevěrná nevěsta. Těžko si už představíme, jaké životy vedli a s čím zápasili, ale i ve chvílích, kdy se všechno kolem sypalo, bořilo a hroutilo, znělo jim poselství o Hospodinu, jediném Bohu. Uvědomovali si, tu silněji, tu okrajově, že sešli z cesty, zbloudili a že všechna tma života pramení z nedůvěry vůči Hospodinu. Vraceli se zpět k Jeho nařízením, jako léku proti tmě bezvýchodnosti a beznaděje. Připomínali si, že Bůh svůj lid soudí, ale neopouští.

Tehdy to byla doba válek, se vším, co k tomu patří. Nepřáteli byli tentokrát Asyřané, loupili, vraždili, brali do otroctví. V takovém rozpoložení je asi jediná touha: přežít. Objevuje se představa Jeruzaléma, kam se všichni přijdou klanět Bohu. V dobách temnoty vystupuje něco tak krásného, obraz světa, ve kterém se lidé zajímají o Boha a jeho slovo. Chod' me ve světle Hospodinově!

Situace krize je modelová, dnes jsou to jiní a jiné podoby zla, ohrožující naše životy. Slyšíme o válce, vojenské operaci, konfliktech. O tom, že ceny důležitých komodit se zvyšují, budou se navyšovat a odpovědní činitelé nejednají dostatečně rychle a kvalifikovaně. O tom, že naše děti nemají budoucnost, tato planeta je přelidněná a stane se neobyvatelnou. Toto všechno na nás tlačí a my se ve své nedověře poddáváme obavám a jsme nesví, nevrlí, nepokojní.

Smysl letošního adventu tkví i v tom postavit se zas a znovu proti této všeobecné náladě beznaděje a zmaru. Postavme se temnotě kolem nás i v nás. To je spojené s výzvou k bdělosti, připravenosti, abychom pečlivě očekávali Boží příchod na zem.

Představme si takový typický ladovský advent. Babičky ve vlnáčích, dědové v krátkých kožíškách, v beranicích, s nezbytnou fafjičkou u pusy. Střední generace oblečená podobně. Ti nejmenší – děti, obalené vlnáky těsně kolem tělíčka, jak jim je maminky utáhly, aby je neprofouklo. Tma a bílá peřina sněhu. A na kopečku? Kostel. Všichni do něj spěchají, taková samozřejmost našich předků. Jejich advent značí pevnou víru, že Světlo přijde. Advent jimi procházející, zatímco my dnes chodíme po nákupech, nevíme komu věřit a co čekat.

My, kteří jsme si navykli zmáčknout tlačítko, kliknout a mít světlo a teplo. My – generace majitelů a provozovatelů světla, přesto ležící ve tmách nedorozumění. Generace smutných ve své povrchní zábavě, opuštěných v zástupech, s touhou po lásce a neschopných milovat. Generace velikanů a přece někde uvnitř lidiček zmítaných, bázlivých, přes lecjaké velké bohatství uvnitř chudších. Generace lidí sahajících po hvězdách a nenacházejících cestu ke svým nejbližším.

Z hlubokosti voláme: Dejte nebesa rosu shůry a zvlažte suchopár žití. Voláme v naději. Chodme ve světle Hospodinově! Myšleno je osvětlení vnitřní, ducha z Ducha svatého, světlo naděje a lásky.

Jen vnitřní světlo a správné nastavení pomáhá překonat tmu života. Chodme ve světle Hospodinově k spáse světa a k záchraně Božího lidu. Tím světlem je pro nás Kristus, před dvěma tisíci lety narozený v Betlémě a ten, který znovu přijde a bude soudit živé i mrtvé, ten, který bude vládce nade vším a nade všemi. Jeho příchod čekáme.

Teologové řeknou: On stále přichází. On je s námi, když máme pocity opuštěnosti a že nás někdo pronásleduje. Je s námi, když nás pálí bydlení, doprava, drahota, daně, exekuce. Přichází utišit naše bolesti, doprovázet nás v osamělosti, hladit a hojit naše rány, zastat se ukřivděných, ujmout se opuštěných. To vše nám Bůh poskytuje mnohdy skrze nás, když mu nasloucháme a plníme jeho vůli. Bdělost má být naplněná činností v Pánově Duchu – a každému dal jeho konkrétní poslání podle schopností a darů. A některým dal zvláštní odpovědnost za ostatní, jako tomu bdícímu hospodáři, jako nočnímu hlídači, jako nám, učedníkům.

Oceňovaný systém pevností, který byl za první republiky vytvořen k obraně naší země, nakonec nebyl z politických důvodů použit. My své obranné mechanismy použijeme, abychom nesešli z cesty do zaslíbené země.

Ti, kteří se kdysi nechtěli okamžitě postavit zlu, se stejně nakonec nevyhnuli hrozbě, a museli jí čelit. Jiří VI., král Spojeného království a britských dominií, na Vánoce 1939 v rozhlasovém projevu, kdy se svět chvěl, prohlásil: Řekl jsem muži, který stál v bráně roku: Dej mi světlo, abych mohl bezpečně vstoupit do neznáma... On mi však odpověděl: Jdi do temnoty a vlož svou ruku do Boží ruky. To pro tebe bude lepší...

A co my? Podlehne sdělení, že už bude jen hůř? Nebo nabídneme svou ruku? Řekneme slovo, které potěší? Objeví se na našich tvářích úsměv? Sáhne do svých peněženek a pomůžeme? Zvítězí v nás dobrá vůle? Necháme si vzít advent v hektice dnů, nebo si konečně uděláme čas, aby to byl vzácný čas milosti, obnovy, naděje v toho, který byl, je a má přijít? Někdy stačí málo a stane se mnoho.

Prosíme: Přijď Pane Ježíši, Ty, kterého očekáváme, a potěš nás svou blízkostí. Dej světlo našim očím. Amen.